

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

№ 6 (336)
червень 2018

Бог є любов

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

ПОСЛУШАНИЕ ГОСПОДУ

Наступило время учиться послушанию Слову Божьему, учиться самим и учить других. Будем послушны Богу, невзирая ни на что. Учитесь послушанию, даже если вы пока не понимаете, чего требует Бог, обращаясь к вам в Своем Слове. Учитесь послушанию, даже если Его повеление кажется несвоевременным и не подходит к вашим жизненным обстоятельствам. Господь преследует великую цель – доставить вас в обители Неба.

У пошуках
духовних
тріщин

4

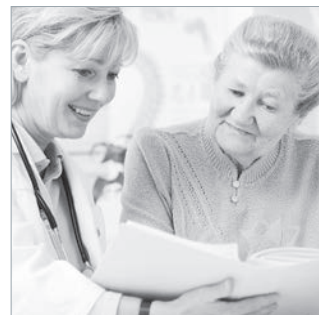
Человек
устаёт не
от работы

6

Радість
молитовного
зібрання

8

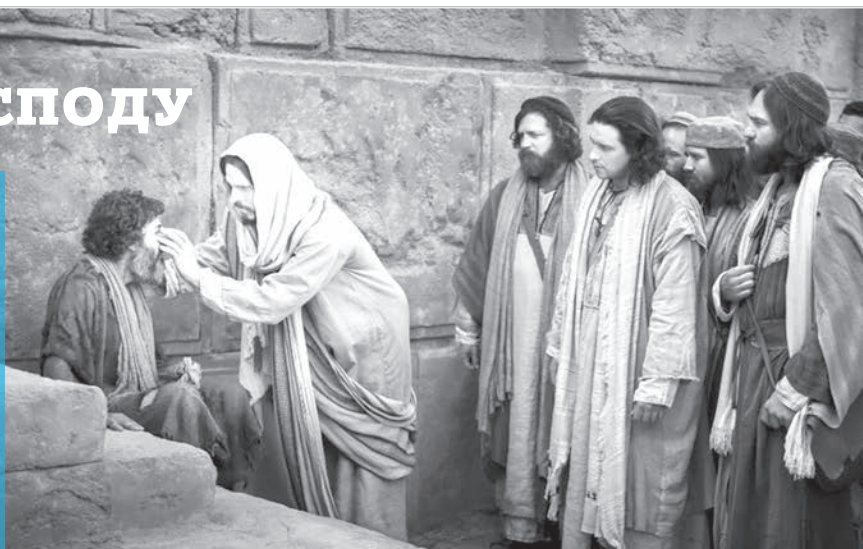
Подчеркни
важное

12

ПОСЛУШАНИЕ ГОСПОДУ

«Когда Иисус шел оттуда, за Ним следовали двое слепых и кричали: помилуй нас, Иисус, сын Давидов! Когда же Он пришел в дом, слепые приступили к Нему. И говорит им Иисус: веруете ли, что Я могу это сделать? Они говорят Ему: ей, Господи! Тогда Он коснулся глаз их и сказал: по вере вашей да будет вам. И открылись глаза их; и Иисус строго сказал им: смотрите, чтобы никто не узнал. А они, выйдя, разгласили о Нем по всей земле той»

(Мф. 9:27-31).

О чем повествует эта библейская история? О чудесном исцелении двух слепых, которые благодаря своей вере и настойчивости добились желаемого, или о послушании Господу? Слепые, которым Иисус вернул зрение, не выполнили Его повеления. А насколько серьезно мы относимся к Слову Божьему? Являются ли для нас слова Иисуса прямым указанием к действию? Или мы руководствуемся собственным мнением, опираясь на свои представления и на свое видение ситуации, используем для понимания слов Христа свои фильтры? К кому обращены Его слова, записанные на страницах Библии – к нам или кому-то другому?

Нам легче быть «великими» молитвенниками, чем послушными Богу.

Иисус только что совершил два чуда: исцелил женщину, 12 лет страдавшую кровотечением, и воскресил дочь Иаира. Слух об Иисусе распространился по всей окрестности (см. Мф. 9:26). Слепые услышали об Иисусе-Целителе. Они присоединились к толпе, пошли за Христом и стали взывать к Нему о милости: «Помилуй нас, Иисус, сын Давида!» Они шли и кричали, просили о милости, взывали о помощи. Слепые понимали, что Христос – их единственный шанс восстановить зрение, и старались не упустить этот шанс.

Спаситель вначале не отреагировал на громкие крики и мольбы слепых. Кажется, Он не проявил никакого интереса к их несчастью. На первый взгляд это кажется странным. Но слепые продолжали идти за Христом, они кричали все громче и громче, понимая, что с каждой минутой их шансы на выздоровление уменьшаются. Они продолжали отчаянно кричать: «Сын Давидов, помилуй нас!» Ответа не было. Иисус вошел в дом, но закрытая дверь не стала преградой для настойчивых слепых. Они проникли в дом и «приступили» к Иисусу. Почему Он поступил именно так?

Слепые, просившие Иисуса о милости, проявили такие качества, как решительность, упорство, отвага, дерзновение, настойчивость. У них было огромное желание получить исцеление. Являются ли эти качества положительными? Надо ли их воспитывать в себе?

Когда мы оказываемся в сложных жизненных обстоятельствах, когда в нашу жизнь вторгаются серьезные переживания, мы готовы горы свернуть, чтобы выкарабкаться. Мы начинаем всеми силами искать Бога и Его милости, много и искренне молиться. Мы постимся, усердно и горячо взываем к Господу о помощи, думая, что как только Он вмешается и наша проблема решится, тогда жизнь превратится в «цветущий сад». Мы многое обещаем себе и Богу, но при этом не всегда помним о том, что наибольшая проблема нашей жизни – непослушание, грех. Возможно, Бог именно потому допускает небольшие проблемы, чтобы избавить нас от самой большой.

Интересен пример человека, болевшего 38 лет, которого Иисус исцелил в купальне Вифезда. После исцеления Иисус нашел его в храме и предупредил: «Вот, ты выздоровел; не греши больше, чтобы не случилось с тобой чего хуже» (Ин. 5:14). Главной болезнью этого человека был грех.

Нам легче твердо верить в силу Бога, в то, что Он творит чудеса, чем всегда проявлять послушание Ему.

Слепые проявили настойчивость и упорство. Все преграды преодолены. Толпы, мешающей им приблизиться к Иисусу, больше нет. Теперь Иисус мог им помочь, но Он не спешил, поскольку знал их сердце. Он не отверг их, не выгнал из дома, не отвернулся от них. Христос хотел продемонстрировать окружающим их веру (см. Мф. 9:28). Веры этих слепых мужчин было достаточно для исцеления. Иисус прикоснулся к ним, и они получили просимое. Господь сказал: «По вере вашей да будет вам», – самые прекрасные слова, какие они слышали за последнее

время. Эти слова открыли слепым глаза. Теперь они видят.

Благодаря вере приходят ответы на молитвы. По вере разрешаются проблемы. Благодаря твердой вере в силу Божью и настойчивости в нашей жизни могут происходить чудеса. Если мы не готовы сказать: «Да будет мне по воле Твоей», – это не вера, а самоуверенность. Учитесь у Господа послушанию, а не самоуверенности. Проявив веру в Божье всемогущество, они проявили недоверие Его словам о неразглашении чуда.

Нам легче действовать, поддавшись чувствам или эмоциональному порыву, чем быть во всем и полностью послушным Господу.

«Всякое слово Бога чисто; Он – щит уповающим на Него» (Прит. 30:5).

Иногда приходится слышать, как верующие говорят: «Я вынужден нарушать волю Божью, работая по субботам. Но все, что заработано в субботу, я приношу в церковь». Нужны ли Богу эти приношения? Ему важно наше послушание. Иисус запретил исцеленным рассказывать о том, что с ними произошло. Мы не знаем, почему повеление Иисуса было таким строгим. Но знаем только то, что Иисус не просто проявлял скромность. Если Он так сказал, значит, это было нужно и важно для Него и для них. Господь требовал безоговорочного послушания. Он просил исцеленных молчать о том, что с ними произошло, но они не смогли. На первый взгляд, они сделали благое дело, но это не так.

В этой истории заключен серьезный урок для нас. Наши чувства, эмоциональные порывы, желания, переполняющее нас счастье могут подтолкнуть нас к нарушению воли Божьей, Его Слова, Его повеления.

Сегодня девушки-христианки все чаще отдают свое сердце юношам не из церкви. Парни влюбляются в девушек, ничего не желающих знать о Боге, в Которого они верят. Основной мотив таких молодых христиан: «Главное, чтобы человек был

хороший». А то, что говорит им Бог в Своем Слове, – вторично. Наши чувства и эмоции должны находиться под контролем освященного Богом разума, в противном случае они могут обмануть нас и подтолкнуть к пренебрежению волей Бога. То, что противоречит воле Божьей, открытой нам в Священном Писании, – это грех.

...В Северной Дакоте стояла прекрасная осенняя погода. Трава в степи была такой роскошной и высокой, что пятилетний мальчик едва виднелся из нее. Степь простиралась на много миль вдаль и прерывалась только свежескошенным полем и одиноким фермерским домиком с небольшим садом из яблонь. Отец пахал на расстоянии приблизительно одной мили от дома, пользуясь упряжкой пяти дедушкиных лошадей. Мальчик следил за тем, когда отец окончит работу, и часто выходил ему навстречу. Отец подхватывал его и сажал верхом на одну из лошадей, чтобы он покатался.

Однажды мальчик вышел из дому немного раньше и шел по направлению к полю, с трудом пробираясь среди высокой степной травы. Вдруг он услышал топот приближающихся лошадей. Земля гудела под копытами. Они, как безумные, мчались прямо на мальчика. Потом он увидел отца. Тот стоял на плуге и хлестал лошадей кнутом, чтобы они бежали еще быстрее. Мальчик так испугался, что застыл на одном месте. Лошади, увидев его, шарахнулись в сторону, и отец, заметив копыта золотистых волос сына, все равно промчался мимо. Мальчик не мог понять, что происходило.

Как зачарованный он наблюдал, как отец повернул лошадей, и, сделав большой круг, перевернул плуг и вонзил его в землю. Заставив лошадей бежать быстрой рысью, он сделал три двойных борозды вокруг сына. Затем он остановил лошадей и поджег траву внутри образовавшегося кольца. Он держал мальчика на руках, пока внутри не сгорела вся трава. Затем, начертив маленький круг в середине выжженного пространства, отец поставил его туда.

– Оставайся здесь, пока я не вернусь. «Ни шагу за этот круг», – сказал он.

Голос его звучал необычайно строго. Все это случилось так быстро, что мальчик едва понимал, что происходит. Отец прыгнул на плуг, и его фигура исчезла. Мальчик остался один. Он не знал, а папа не успел ему сказать, что степь горит и пламя быстро приближается к их дому. Отец торопился, чтобы вспахать землю между пожаром и фермой. Когда он увидел своего старшего сына, предмет его гордости и радости, одного среди горящей степи, его охватил ужас. Он не мог взять мальчика с собой, ведь вся семья находилась в гораздо большей опасности. Его единственная надежда была в том, что сын не сдвинется с места и выполнит его приказ. Не совсем охотно мальчик остался внутри круга.

«Иногда приходится слышать, как верующие говорят: «Я вынужден нарушать волю Божью, работая по субботам. Но все, что заработаю в субботу, я приношу в церковь». Нужны ли Богу эти приношения? Ему важно наше послушание.»

Его отец, норвежец, был сторонником воспитания детей в строгости и дисциплине. Дети были научены послушанию. Ничего не зная о грозящей опасности, мальчик удивлялся, что так много маленьких животных выползло из травы и собиралось на его выжженной лужайке. Вскоре мальчик почувствовал дым. Воздух накалился, стало трудно дышать. Потом он увидел приближающийся огонь. Пламя поднималось

высоко. Ему очень хотелось убежать, но он вспомнил, что сказал ему отец. Он пытался зарыться в землю, но почва оказалась слишком плотной. Языки пламени простирались к нему. Одежда начала тлеть, волосы были опалены. Вдруг он почувствовал, как загудела почва, и понял, что отец едет за ним. Вскоре он очутился в его объятиях.

– Как я счастлив, – сказал отец, – что ты был послушен! И что я нашел тебя там, где оставил! (Из книги Джо Грэд «Я нашел путь»).

Учитесь послушанию, даже если вы пока не понимаете, чего требует Бог, обращаясь к вам в Своем Слове. Учитесь послушанию, даже если Его повеление кажется несвоевременным и не подходит к вашим жизненным обстоятельствам. Бог знает, почему Он допускает те или иные испытания, переживания и проблемы. Господь преследует великую цель – доставить вас в обители Неба. Не контролируя свои чувства, проявляя непослушание, вы можете Ему помешать.

Нам легче проповедовать и свидетельствовать об Иисусе, чем быть послушными Слову Божьему.

Чудо исцеления слепых Христос совершил в доме. Вполне вероятно, что у этого события было мало свидетелей. Единственное, о чем просил Иисус прозревших, – молчать об их исцелении. Но они, «выйдя, разгласили о Нем». На первый взгляд, это прекрасно: они рассказали другим об Иисусе, о том, Кто Он и какие чудеса творит. Но для Христа важна не только весть, но и жизнь вестников. Он знал, почему запретил им свидетельствовать о Себе. Скорее всего, у них были открыты глаза, но не освящены уста. У вестников Иисуса и глаза, и уста, и сердце должны быть послушны Господу.

Наступило время учиться послушанию Слову Божьему, учиться самим и учить других. Будем послушны Богу, невзирая ни на что. Будем верны Ему во всем, верны каждому Его слову.

**Свято́слав
Музы́чко**

Обачна поведінка

Люди, котрі нині займають відповідалні посади, повинні намагатися засвоїти науку, що міститься в молитві Соломона. Чим вищу посаду займає людина, чим більше відповідалність лежить на ній, тим ширший вплив вона справлятиме і тим більшою повинна бути її залежність від Бога. Так людина повинна завжди пам'ятати, що покликання до духовної праці поєднуються з покликанням обачно пово-

дитися перед людьми. Перед Богом вона має бути подібна до учня. Посада сама по собі не приносить святості характеру. Людина стає по-справжньому великою, коли вшановує Бога і виявляє послух Його заповідям.

Е. Уайт. Пророки і царі, с. 120

У ПОШУКАХ ДУХОВНИХ ТРІЩИН

(Єзек. 26:9, 10)

Перераховані нижче складові нашого життя можуть бути лише наслідком і ознакою наявності тріщин (шкідливих звичок) у духовних стінах: духовні поразки й розчарування, сумніви і збентеження, апатія у духовному житті, занепокоєння і невдоволення духовним життям, почуття перекотаності на роботі, духовне вигорання, депресія і смуток, стан відчаю і гніву, тривога, хвилювання, постійний стрес.

Сатана часто нападає, провокуючи проблеми в особистому житті, погіршення здоров'я, фінансову скруту, складності в служінні і т. д. Подібні труднощі в житті ще не свідчать про те, що в наших духовних стінах є тріщина. Це може означати, що ми знаходимося на правильному шляху, а сатана робить усе можливе, щоб перешкодити нам бути корисними для Господа. Нам необхідно пам'ятати, проти кого ми боремося (Ефес. 6:12).

Якщо відчай і сумніви є невід'ємною частиною нашого життя або починаємо чинити опір Богу, замість того щоб ставати ближче до Нього, пройшовши через випробування, імовірно, у наших духовних стінах є пролом.

Більшість християн не усвідомлюють, що існує глибша причина, чому в їхньому житті відбуваються різні неприємності. Вони не розуміють, що сатана проник через ворота їхньої фортеці і вже скував їх. Слава Богу, Христос прийшов, аби звільнити ув'язнених (див. Ісаї 58:6, 45:2). Нам потрібно звернутися до Бога в молитвах і просити, щоб Він досліджував наше серце (Псал. 139:23, 24). Ми повинні знати, де саме знаходяться духовні тріщини.

Нерозкаяні гріхи. Зокрема все, що ми плекали в думках, говорили і робили неправильно стосовно Бога, Його Закону або інших людей (Псал. 66:18).

Ідоли. Тобто все, що стоїть між нами і Богом або є для нас важливішим за Господа. Якщо в нас є ідол, він постійно відволікатиме нашу увагу, заміщаючи при цьому потреби нашої сім'ї або служіння. Ідолом можуть стати неправильні відносини, робота, стиль життя, хобі, дорогий одяг, іграшки, гаджети, їжа, неправильно використовувані таланти, матеріальний добробут або статус. Нерідко таким ідолом можемо бути навіть ми самі. Самодостатність – найгірший гріх, тому що в цьому випадку ми ставимо себе на місце Бога.

Залежності. Наша залежність може виявлятися у прихильності до людини, їжі, відеоігор, читання романів, порнографії, у безконтрольних думках і фантазіях і т. д. Також це може бути необмежений час, проведений на сторінках соціальних мереж, в Інтернеті, які переглядаємо фільми. Залежністю навіть можна вважати прагнення подобатися людям, роблячи при цьому все тільки заради того, щоб почути похвалу від людей (див. Гал. 1:10). Залежністю може стати нестримне прагнення отримати найвищу посаду на роботі, заробити багато грошей або одержимість своєю зовнішністю. Ми часто виправдовуємо свої прихильності, але нашим пріоритетом повинен бути Бог.

Нечестиві думки. Переважно подібне мислення є найчастішим гріхом серед християн, тому що воно здається нешкідливим. Ми з огидою спостерігаємо за аморальністю навколо нас, але грішні думки часто залишаються без докору. Людині здається, що вона бореться з такими думками.

Нечестиві думки – це зокрема захоплення нашими особистими досягненнями, перемогами в духовному житті, талантами, лідерством, статусом, а також почуття переваги над іншими, гордість, самовдоволення, егоїзм, кар'єризм, жадібність, хтивість, ревності, заздрість, марнославство, обжерливість, занепокоєння, дратівливість, нетерплячість, гнів, злість, невдоволення, небажання прощати, невдячність, панічний страх, жалість до себе, песимізм, недовіра Богові, духовна апатія, зневіра, ненависть, нездатність слідувати Духу Божому, неповага до влади, грішні думки і бажання, переслідування своїх інтересів та ігнорування інтересів інших людей. Нам не просто потрібно знайти й усунути тріщини в духовному житті, але і переконатися, що ми викорчували цю проблему.

Боготривні розмови. Зокрема це плітки, безтактні повчання інших, сарказм, необґрунтована критика,

наклеп, осуд, скарги, нарікання, перебільшення, неправдиві свідчення, непристойний флірт, вульгарні слова, висловлена неповага, цинізм, недовіра до Бога або Церкви (Прип. 25:28).

Аморальна поведінка. Схожі духовні тріщини можуть вважатися прийнятними в сучасному суспільстві, але вони неприйнятні для Бога. Це може бути самореклама, самозвеличення, маніпуляції, звичка користуватися слабкостями інших заради своєї вигоди, шахрайство, зрада, зловживання довірою інших, невиконання даних обіцянок, лінощі на робочому місці, жадібність, ненажерливість, злодіяство, підлість, неповага до влади, нерозумне використання часу, коштів і ресурсів, манера непристойно одягатися, очікування, що всі виконуватимуть наші примхи, непокірність, коли нам справедливо докоряють. Коли ми порушуємо Заповіді Божі і нам здається, що це не так вже й страшно, ми власноруч створюємо нові тріщини (див. Вих. 20, П. Зак. 5).

Неправильні відносини. Деякі відносини можуть здаватися нешкідливими, виглядати як дружба, коли людина займає перше місце у нашому житті, а не Бог. Зокрема це романтичні зв'язки віруючих з невіруючими (2 Кор. 6:14), емоційна зрада. Якщо ви спіткнулися в чомусь з перерахованого вище, не потрібно впадати у відчай і опускати руки. У Христі завжди є надія.

Поглинання світськими справами.

Сатана хоче змусити нас полюбити цей світ більше, ніж Бога. Багато дітей Божих настільки захоплюються справами цього світу, що навіть не усвідомлюють: через це в їхніх духовних стінах формуються тріщини. Це відбувається через любов до грошей, постійні покупки непотребу, дорогих брендових речей, шикарних будинків, дорогих автомобілів або гаджетів і т. д. «Чому люди, які стоять на порозі вічності, настільки сліпі? У цілому адвентисти сьомого дня не відчувують

особливих матеріальних труднощів. Проте багато з нас не усвідомлюють покладеної на них відповідальності – співпрацювати з Богом Отцем і Ісусом Христом у справі спасіння душ. Вони не демонструють світові тієї великої зацікавленості, яку Бог проявляє до грішників. Вони не використовують усі наявні в них можливості. Церкву здолала проказа егоїзму. Господь Ісус Христос зцілить її від цієї страшної хвороби, якщо буде щиро прагнути цього. Шлях до зцілення Господь виклав у 58-му розділі книги пророка Ісаї» (Е. Уайт. Поради щодо управління ресурсами, с. 85).

Точка опори сатани. Наркотики, тютюн, алкоголь, зустрічі з гадалками, гороскопи, гіпноз, спиритичні сеанси, зображення кісток і черепа на одязі, будь-які дії, пов'язані зі світом окультизму, – неприпустимі для людей, які називають себе послідовниками Христа. Вельми тривожно, що сатана спокушає адвентистів своїми розвагами: фільми або книги про магію, спиритизм, містицизм, наукову фантастику, відьом, вампірів, таємничі вбивства, участь у святкуванні Хеллоуїна.

Один із моїх друзів вирушив місіонером до Південної Америки. Ідучи автобусом по гірських дорогах, щоб скоротати час, він запитав незнайомця, який сидів поруч, чим той заробляє на життя. Чоловік відповів:

– Я чаклун, використовую заклинання, за допомогою яких впливаю на людей. Одні внаслідок моєї роботи хворіють, а інші – одужують. Домагаю людям розбагатіти, але можу наслати і прокляття, яке розорить їх. Якщо хочете, можу зробити так, щоб ваша дружина від вас пішла, а в вашому житті з'явилася жінка вашої мрії.

– Ні, ви б не змогли навести прокляття на мою сім'ю, – твердо відповів Девід.

– Я б зміг! – відповів чаклун.

– Кажу ж вам, ні! – продовжував наполягати Девід.

– Дозвольте поставити вам кілька запитань, – наполягав незнайомець. – Ви коли-небудь дивилися порно?

– Ні.

– Ви коли-небудь дивилися фільми, у яких сюжет пов'язаний з магією або окультизмом?

– Ні.

– А романтичні фільми?

– Не дивлюся.

– Можливо, ви читаете світські журнали?

– Ні.

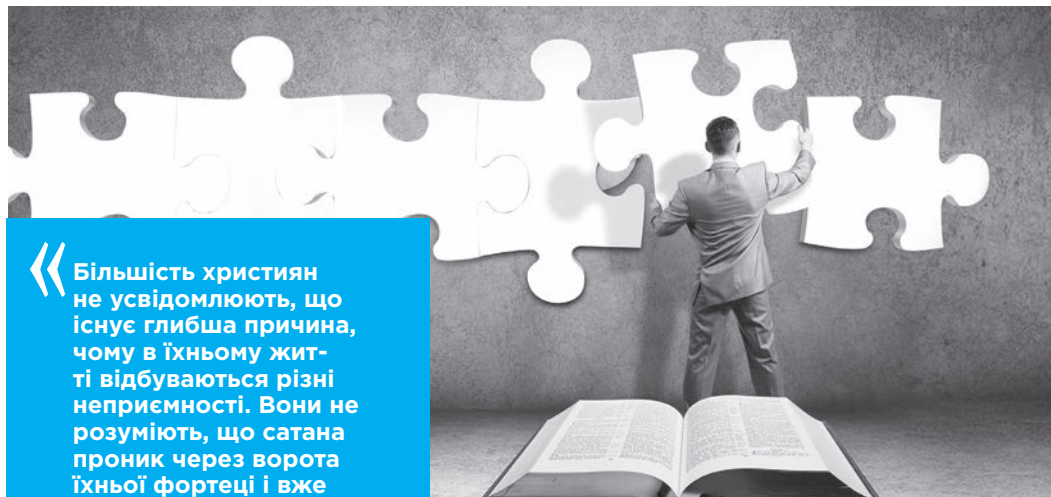
– Ви слухаете музику в стилі рок-н-рол або важкий метал?

– Ні! – Девід почав усміхатися, тому що зрозумів, до чого хилить незнайомець.

– Ви маєте рацію, я не можу зачепити вас або вашу родину. Однак щойно

у вашому житті з'явиться що-небудь з перерахованого вище, зможу обрушитися на вас з усією силою.

Де б ми не проживали, сила диавола і його присутність однаково реальні всюди. «Сатана створюватиме такі обставини, які непомітно підточать наші душі, якщо ми не станемо покладатися на Божественну допомогу» (Е. Уайт. Молитва, с. 276).

«Більшість християн не усвідомлюють, що існує глибша причина, чому в їхньому житті відбуваються різні неприємності. Вони не розуміють, що сатана проник через ворота їхньої фортеці і вже скував їх... Нам потрібно звернутися до Бога в молитвах і просити, щоб Він досліджував наше серце. Ми повинні знати, де саме знаходяться духовні тріщини.»

Гріх упущення. Ми радіємо, що не чинимо неправильно, але при цьому не розпізнаємо ситуації, коли не ведемо себе так, як потрібно. Гріхи упущення у стосунках і принципах нашого життя численні. Зокрема це відсутність старань у пошуках Бога від щирого серця, недостатня віддача, відсутність почуття відрази до своїх гріхів і вчинків, брак наполегливості отримати Святого Духа, брак віри, смирення і довіри Слову Божому, недостатній рівень самоконтролю, тепла і любові до інших людей, дружельності до незнайомих і тим, хто відрізняється від нас, брак доброти і готовності жертвувати заради бідних, відсутність готовності терпіти поневіряння заради Євангелія.

Мати міцні духовні стіни – життєво необхідно. Сатана знає, якщо він знайде точку опори нашого життя, то наші молитви не будуть ефективними.

Коли ви визначите свої духовні тріщини, це може привести вас до зневіри. Ви можете почути голос ворога, який нашіптуватиме вам на вухо: «У твоєму житті так багато тріщин, що починати щось з ними робити просто немає сенсу! Ти ніколи знову не відбудуєш ці стіни!» Не слухайте його! Бог завжди звертається до вас зі словами надії і

підтримки: «Не бійся, з тобою-бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню я тебе, і тобі поможу, і правцею правди Своєї тебе підтримаю... Бо Я – Господь, Бог твій, що держить тебе за правцею й говорить до тебе: «Не бійся, – Я тобі поможу»» (Ісаї 41:10, 13). Той факт, що ви визнаєте перед самим собою свої слабкості і гріхи, уже свідчить про дію і роботу Божу у вашому житті.

Оцінювати самого себе інколи буває боляче, і саме тому часто уникаємо цього, але це необхідно, щоб визнати, що ми потребуємо Христа. «Але перш ніж ми зможемо отримати прощення і знайти спокій, ми повинні пізнати себе і прийти до щирого каяття. У фарисея не було усвідомлення своєї гріховності. Святий Дух не міг здійснювати Свою роботу в його серці. Душа його була одягнена у власну праведність, яку не могли пробити навіть стріли Бога, загострені і направлені руками ангелів. Христос може спасти лише того, хто сам усвідомлює себе грішником. Нам потрібно дізнатися наш справжній стан, інакше ми не відчемо потреби в допомозі Христа. Слід усвідомлювати, що загрожує нам небезпека, інакше ми не шукатимемо захисту. Нам варто відчути біль своїх ран, інакше ми не захочемо зцілення» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 158).

Не впадай у відчай! Змінити і перетворити наше життя може з нашої згоди тільки Христос. Зараз це може здаватися не простою справою. Ми можемо звертатися до Бога і Його сила буде нашою силою (Римл. 8:37). Господь обіцяв, а Він ніколи не обманює. Будуймо надійні духовні стіни і продовжуймо просити про більше.

**Мелоді
Мейсон**

ЧЕЛОВЕК УСТАЕТ НЕ ОТ РАБОТЫ

Каждый человек, осознанно или нет, ищет покоя своей терзаемой душе. Многие видят этот покой в уединении и беззаботности. Кто из нас не мечтал сбежать на какой-нибудь необитаемый остров – туда, где нет необходимости выполнять требования нашего суетного мира, где можно наслаждаться первозданной природой, пением птиц и экзотическими фруктами?

В попытках обрести эту свободу и облегчить бремя обязанностей повседневной жизни, люди часто совершают опрометчивые поступки. Одни увольняются с работы и устраиваются на другую, думая, что на новом месте им будет спокойнее. Иные оставляют учебу посреди курса. Кто-то бросает семью... Эти поступки объясняются весьма благовидными мотивами, но на самом деле это не что иное, как попытка уйти от ответственности и вкушать желанную свободу. Но такой путь к свободе – ложный. На нем наш душевный покой исчезает, как мираж в пустыне.

Какой путь обретения покоя предлагает Иисус Христос? «Придите ко Мне, все труждающиеся и обремененные, и Я успокою вас» (Мф. 11:28). Каким вы представляете себе Христов покой? Впервые прочтя эти строки, я нарисовал в своем воображении беззаботную, спокойную жизнь человека после обращения к Богу. Но Иисус продолжает: «Возьмите иго Мое на себя и научитесь от Меня, ибо Я кроток и смирен сердцем, и найдете покой душам вашим; ибо иго Мое благо, и бремя Мое легко» (Мф. 11:29, 30). Оказывается, Иисус говорит о том, что желанный покой – не в бездеятельности и беззаботности, а напротив, в активности и ответственности. Господь призывает нас приобрести Его черты характера и заниматься Его делом, ибо иго, о котором символически говорит Христос, – это часть упряжи для рабочих животных. Настоящий душевный покой, настоящий смысл нашей жизни, согласно словам Христа, мы обретаем, когда становимся похожими на Него характером и образом жизни (см. Лк. 4:18).

Некто сказал: «Человек устает не от работы – человек устает от греха». Усталость после хорошего, продуктивного труда приятна и легко проходит после здорового отдыха. Но усталость в результате греховного образа жизни угнетает душу. Часто попытки людей разрешить эту проблему похожи на заполнение «дыры размером с Бога» чем угодно, но только не Богом. Исцеление же души, избавление ее от последствий греха осуществляется благодаря обретенно-

му смыслу жизни, который заключен в познании Господа и служении Ему.

Вы спросите: «Что конкретно составляет мой личный, или «специфический», смысл существования, который делает мою жизнь более здоровой и полноценной? Ведь служение Богу – это общее понятие и касается оно всех». Да, поле у Бога одно, но «упряжь» для каждого особая. «Каждому же из нас дана благодать по мере дара Христова. Посему и сказано: «восшед на высоту, пленил плен и дал дары человекам»... И Он поставил одних Апостолами, других пророками, иных Евангелистами, иных пастырями и учителями, к совершению святых, на дело служения, для созидания тела Христова, доколе все придем в единство веры и познания Сына Божия, в мужа совершенного, в меру полного возраста Христова» (Еф. 4:7, 8, 11-13).

«Усталость после хорошего, продуктивного труда приятна и легко проходит после здорового отдыха. Но усталость в результате греховного образа жизни угнетает душу. Часто попытки людей разрешить эту проблему похожи на заполнение «дыры размером с Бога» чем угодно, но только не Богом.»

Это далеко не полный перечень духовных даров. Найдите тот дар, которым Святой Дух наделил именно вас. Найдя его, беритесь за дело, и вы будете испытывать радость от каждого дня. Потому что суть исцеления смыслом жизни не только в осознании этого смысла, но и в ответственности за его реализацию: «... Имеешь ли пророчество, пророчествуй по мере веры; имеешь ли служение, пребывай в служении; учитель ли, – в учении; увещатель ли, – увещевай; раздаватель ли, раздавай в простоте; начальник ли, начальствуй с усердием; благотворитель ли, благотвори с радушием» (Рим. 12:6-8).

Часто среди верующих можно услышать такие возражения: «Вот раньше,

когда я только пришел к Богу... Каким я был духовным! Как я ночи напролет читал, изучал Слово Божье, молился, с нетерпением ожидал субботы и просто бежал на служение. А сейчас...».

Я всегда предлагаю им вспомнить студенческие годы. Помните, как вы поступили на первый курс? Новые друзья, новая обстановка и предвкушение новых знаний, которые помогут овладеть интересной профессией. Воображение рисует яркие перспективы будущей жизни. Второй курс. Вы уже освоились, сформировался круг друзей и интересов. Интересные, насыщенные теорией занятия, веселый досуг... На третьем курсе вы становитесь избирательными в усвоении информации. Вы уже многое знаете и теперь стараетесь взять от учебного процесса наилучшее, самое важное – то, что пригодится на практике. Вы думаете о том, где бы подзаработать после пар. На четвертом курсе теория не очень укладывается в голову. Вы думаете о том, как поскорее все сдать и окончить университет. Подыскиваете работу по специальности. Вам хочется заняться любимым делом, применяя полученные знания на практике.

Но если бы вы так и не начали работать, если бы остались «вечным» студентом, теоретически изучающим свою профессию не четыре-пять лет, а десять, пятнадцать? Ваши знания, не проверенные на практике, не принесли бы вам драгоценного опыта и, следовательно, никакой пользы ни вам, ни другим. То же самое происходит с христианином на определенном году после обращения, если он только читает, молится и ходит в церковь, если он узнал, в чем заключается смысл его жизни, осознал его, но не практикует и не реализует его.

Наше желание реализовать свое предназначение жаждет действия, а страхи и комплексы шепчут: «Продолжай учиться действовать». Бог говорит: «Иди!», а дьявол: «Продолжай учиться идти». Разорвать этот замкнутый круг можно, принимая болезненные волевые решения и сопровождая их личной ответственностью. Научиться ходить по воде можно, лишь выйдя из лодки.

Но как труден этот первый шаг, когда плоть торгуется с духом, а неверие с верой. Только доверие Богу как Отцу и Другу поможет твердо стать на мутные воды неопределенных обстоятельств грешного мира, чтобы, как и Петр, идти вперед, не отводя глаз от Христа.

У Бога для каждого есть путь. Возможно, он лежит через долины духовной пустыни или глубины бурлящих вод, но его реально пройти, если смотреть на Бога, а не на барханы и волны.

Возможно, кому-то кажется, что «ходить по воде» – это лишь красивое выражение, оторванное от реальной жизни. Мой знакомый из Львова рассказал о своем уникальном опыте «хождения по водам». Он с друзьями отдыхал на озере. Мужчина не умел плавать, но решил попробовать.

«Своим поведением и даже образом мыслей во время страданий можно явить Вселенной либо характер Христа, либо характер сатаны.»

Отойдя немного от берега, оказался на глубине и начал тонуть. Он звал на помощь, но никто его не слышал. Несколько раз он выныривал на поверхность, чтобы глотнуть воздуха, но в конечном итоге понял, что погибает. Силы быстро таяли, и в отчаянии он воззвал к Богу о помощи. В этот момент у него стало спокойно на душе. Он перестал барахтаться, выбиваясь из сил, и получил четкое понимание того, что необходимо делать. Это решение было прямо противоположным его видению своего спасения. Успокоившись, расслабившись, он ушел на дно, которого так панически боялся. Потом стал на четвереньки и уверенно пошел к берегу.

Иисус в Евангелии от Иоанна сравнивает христиан с ветвями виноградной лозы, приносящими много плодов. Именно в принесении этих плодов Он обещает радость, которую называет совершенной (Ин. 15:11). Недостаточно осознавать смысл жизни, его надо реализовывать, принимая конкретные решения и ответственность за их выполнение.

Бывает, человек остается один на один со своей проблемой и не видит смысла ни в своей жизни, ни смерти. Кажется, что осталось только одно –

страдать. Как быть? Есть ли в этих страданиях смысл и как этот смысл лечит душу?

В страдании человек может реализовать свое предназначение через «ценности отношения». Он может относиться к своим страданиям как к возможности прославить Бога. Каким образом? Цель Великой борьбы между добром и злом, между Христом и сатаной – не только спасение человека, но и оправдание характера Бога. Любящий характер Творца был поставлен под сомнение дьяволом перед всей Вселенной. Третья часть ангелов поверила ему, хотя для этого не было ни малейшего основания. После падения Адама Бог допустил развитие греха в рамках земной истории, и наша планета стала наглядным пособием для Вселенной, в котором все могут увидеть, кто есть кто. Если дьявол орудовал надуманными аргументами, то у Бога есть неопровержимые факты. В течение всей истории земли непавающие миры наблюдают, как в одних людях проявляется Дух Божий, а в других – дух сатаны. Голгофа – это кульминация борьбы, это величайшая антитеза Божьей любви и ненависти дьявола. «Дабы ныне соделалась известною через Церковь начальством и властям на небесах многоразличная премудрость Божия» (Еф. 3:10). Исходя из этих слов, проповедь о характере Бога совершается не только для людей во спасение, но и для всей Вселенной во свидетельство.

Какой же смысл в, казалось бы, бессмысленных страданиях? Своим поведением и даже образом мыслей во время страданий можно явить Вселенной либо характер Христа, либо характер сатаны. Подобно Иисусу, мы призваны отображать характер Того, по Чьему образу и подобию созданы. В результате мы достигнем двух главных целей Великой борьбы: спасения жизни человека и оправдания характера Бога.

Скоро наступит то время, когда исполнятся все обетования Божьи и все наши ожидания (см. 1 Кор. 2:9). Бог всемогущ, однако Он не обещал нам исполнения всех обетований в рамках только земной жизни. Поэтому лишь тот духовный опыт полноценен, который вмещает в себя всю картину земной и небесной реальности (Евр. 10:35-38).

«Итак не оставляйте упования вашего, которому предстоит великое воздаяние. Терпение нужно вам, чтобы, исполнив волю Божию, получить обещанное; ибо еще немного, очень немного, и Грядущий придет и не умедлит» (Евр. 10:35-37).

Александр
Слободской

ДРУЖНІ СТОСУНКИ

Прагнення налагодити товариські стосунки в колективі цілком природне. Кожен знаходить собі приятелів або встановлює дружні відносини. Добрий чи поганий вплив, який друзі справляють одне на одного, прямо пропорційний силі дружніх симпатій...

Молоді люди, які опиняються в компанії один одного, можуть перетворити свої дружні зв'язки або на благословення, або на прокляття. Вони можуть навчати, благословляти та зміцнювати одне одного, удосконалюючись у своїх знаннях, манерах і звичаях, або ж справляти руйнівний вплив, якщо стануть безпечними й невірними (Свідчення для Церкви, т. 4, с. 587, 655).

Сатана користується найбільшим успіхом тоді, коли йому вдається спокусити послідовників Христа до гріха, спонукаючи їх спілкуватися з безбожниками та брати участь у їхніх розвагах... Послідовники Христа повинні відокремитися від грішників, шукаючи їхнього товариства тільки тоді, коли є змога зробити їм добро. Неможливо без шкоди змішуватися з тими, чий вплив може віддалити нас від Бога. Прохання в молитві: «І не введи нас у спокусу...», ми повинні уникати спокуси настільки, наскільки для нас можливо (Патріархи і пророки, с. 458, 459).

Обираючи поганих друзів, безліч людей крок за кроком іде зі шляху добра й занурюється в безодню неслуху й розпусти, хоч раніше це здавалося їм неможливим (Поради батькам, учителям та учням, с. 224).

Ми можемо відмовитися від розтління й перебувати там, де погане товариство не зіпсує наших сердець. Кожна молода людина повинна шукати товариства тих, хто, докладаючи зусиль, неухильно підіймається вгору (Вісті для молоді, с. 423).

Дружба викуплених Христом краща за будь-яку дружбу у світі (Наочні уроки Христа, с. 374).

Тепло справжньої дружби, любов, що з'єднує серця, – це передчуття небесної радості (Служіння зілляння, с. 360).

СВІТСЬКИЙ КОНЦЕРТ ЗАМІСТЬ МОЛИТОВНОГО ЗІБРАННЯ

Ніколи не тіште себе думкою, ніби ви можете залишатися християнами і водночас замикається в собі. Кожен із вас – частина великої людської сім'ї, тому характер та якість вашого життя великою мірою визначаються переживаннями тих, з ким ви спілкуєтеся...
«Не залишаймо своїх зібрань» (Євр. 10:25)

(Свідчення для Церкви, т. 7, с. 190).

Багато хто стверджує: немає жодної біди в тому, аби піти на концерт замість молитовного зібрання, чи не відвідувати зібрань, на яких слуги Божі звіщають небесну вістку. Для вас буде безпечно перебувати саме там, де обіцяє перебувати Христос... Ісус проголосив: «*Де двоє або троє зберуться в ім'я Моє, там і Я серед них!*» (Матв. 18:20). Чи можете ви собі дозволити обирати задоволення, втрачати благословення? (Вісті для молоді, с. 140, 141).

Якби християни більше спілкувалися та розмовляли про Божу любов

і дорогоцінні істини спасіння, вони б укріплялися духовно і справляли благотворний вплив на інших (Дорога до Христа, с. 101, 102). Кожен із нас повинен мати бажання сказати щось для Господа, бо блаженні, хто чинить так. Про людей, котрі не залишають свого зібрання, але часто розмовляють один з одним, пишеться пам'ятна книга. Останок має перемагати Кров'ю Агнця та словом свого свідчення... Ми збираємося не для того, щоб мовчати, адже Господь згадає лише тих, хто віддає Йому

честь і славу, сповіщаючи про Його силу; на таких спочине Боже благословення, і вони отримають розраду (Ранні твори, с. 114, 115).

Нам потрібно використовувати будь-яку можливість, аби перебувати там, де ми можемо отримати Його благословення... Церковні зібрання, такі як табірні зустрічі, зібрання домашніх церков та всі випадки, коли відбувається особиста праця для душ, – це призначені Богом засоби для злиття Ранняго і Пізнього дощу (Свідчення для проповідників, с. 508).

ВИ ЗГІДНІ НА ПОВЕРХНЕВІ БЛАГОСЛОВЕННЯ?!

Олександр Великий був могутнім завойовником і царем, і хоча він жив задовго до Христа (близько 300 років до Р. Х.), слава про нього жива і сьогодні. Як свідчить історія, він завоював весь «відомий на той час світ». Розповідають, що коли він прибув до Азії та усвідомив, що більше немає країн, які можна завойовувати, то заплакав.

Окрім того, що він був великим завойовником, Олександр також був співчутливим правителем. Щороку він виділяв один день, який називав «днем співчуття». Цього особливого дня в році він доволно обирав різних людей у своєму царстві і дозволяв приходити до нього з особливими проханнями. Вони могли просити все, чого хотіли або в чому мали потребу. І він виконував їхні прохання. Більшість людей просили їжу, одяг, гроші на лікування. Але один чоловік наважився просити про щось більше. Звертаючись до царя через його представника, він висловив своє прохання:

– Чи можете ви сказати цареві, що я хочу величезний палац? І я хочу...

Перш ніж він продовжив, представник царя роздратовано відповів:

– Яка зухвалість! Хіба ти не бачиш, що всі ці люди просять про їжу та ліки? Як ти подумав, що можеш попросити у царя палац?!

Однак чоловік наполегливо продовжував:

– Я хочу палац, у якому буде величезний банкетний зал, де я зможу проводити урочистості, тому що в мене багато друзів. І я також бажаю, щоб палац був добре умебльований і мені готували особливі страви.

Представник царя ще більше розсердився.

– Я не буду просити цього у царя.

У той момент підійшов Олександр Великий.

– Чого бажає цей чоловік? – поцікавився він у свого представника.

Той повернувся до царя і прошепотів дуже тихо, щоб тільки Олександр міг почути:

– Царю, я боюся говорити вам. Не можу повірити в те, наскільки нерозумний цей чоловік. Знаю, ви будете розчаровані, але він просить про палац. Він не тільки має нахабство просити про палац, але він також хоче, щоб ви зробили великий банкетний зал, оскільки у нього багато друзів. І він бажає, щоб палац був добре умебльований і йому готували вишукані страви. Прошу вибачення. Це дуже нерозумне прохання, і я намагався спонукати його попросити щось розумне, але він наполягає на своєму.

Цар Олександр з усмішкою на обличчі повернувся до чоловіка і радісно відповів:

– Прохання буде виконано!

Представник царя був вельми здивований.

– Як ви можете виконати таке нахабне прохання? – запитав він.

Цар, усміхаючись, відповів:

– Усі ці люди просять їжу, ліки та речі. Вони думають, що це все, що я можу дати. Однак щоб отримати все це, їм не потрібен цар. Будь-хто, у кого є кошти, може зробити все це для них. Але цей чоловік перший, хто дозволив мені відчувати себе по-справжньому царем. Тому що тільки я можу задовольнити це прохання.

«А Тому, Хто сильно діє в нас силою може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо» (Ефес. 3:20).

Чому ми часто погоджуємося на суто матеріальні благословення, якщо служимо Царю Всесвіту? Чому ми погоджуємося на поверхневе духовне життя, якщо Бог хоче дати нам набагато більше? Ми потребуємо більш глибокого духовного досвіду, якого ми собі раніше навіть уявити не могли. Ми потребуємо глибшого молитовного життя. Нам потрібна глибша віра в Боже Слово. Деякі з нас підсвідомо погодилися бути духовними карликами, тоді як Бог закликає нас стати духовними велетнями.

ВОРОТА ИЗ ГАЗЕТЫ

С Сергеем я познакомился на программе «Дышите свободно». Он появился под конец программы и очень просил, чтобы мы с ним встретились. В разговоре я почувствовал, что Сергей чем-то обеспокоен и что-то особое тревожит его душу. Мы договорились о встрече у него дома.

В начале беседы Сергей показывал мне свои личные фотографии. На одной из них мой собеседник был вместе с Юрием Власовым и Арнольдом Шварценеггером. Оказалось, что Сергей попал в Книгу рекордов Гиннесса, поскольку в то время обладал незаурядной физической силой (120 раз отжался на брусьях за одну минуту).

У Сергея в прошлом было много наград и званий (мастер спорта, мастер спорта международного класса и т. д.). За великими спортивными достижениями последовали большие деньги. Именно в то время он увлекся игровыми автоматами и наркотиками. Они-то и «высасали» из него жизнь. Передо мною сидел больной, слабый, безвольный и нездоровый человек. Парадокс жизни: самый сильный человек не смог победить себя, свой характер. Он завоевал множество наград, но не смог совладать с собой.

Сегодня многие погибают от отсутствия самоконтроля. Невоздержанность разрушает жизнь даже самого сильного человека. Невоздержанность даже в одной сфере (в пище, питье, эмоциях, труде, интимных отношениях и др.) постепенно уничтожает личность и отнимает здоровье. Отсутствие воздержания, то есть самоконтроля – самая серьезная проблема нашего общества. Так существует ли выход? Возможно ли сегодня владеть собою?

Примерно три тысячи лет назад Соломон, самый мудрый человек, писал: «Долготерпеливый лучше храброго, и владеющий собою лучше завоевателя города» (Прит. 16:32). «Что город разрушенный, без стен, то человек, не владеющий духом своим» (Прит. 25:28).

В те древние времена город просто не мог существовать без стен. Нет стен – нет города. Поэтому жители в первую очередь строили и восстанавливали стены. Осажденный город можно было захватить только через разрушенные ворота, пробоины в стене или подкуп стражи.

Сегодня наше сознание является теми стенами, через которые враг человека стремится проникнуть внутрь и уничтожить личность. Повлияв на

мысли, поработив их, он безжалостно и беспощадно уничтожает в нас все доброе и светлое, приводя к деградации и смерти. Но когда человек силою Божьей овладеет собой, контролирует мысли и все время бдителен, он непобедим, силен и успешен.

Что же сегодня разрушает стены нашего города? Каким образом враг поражает наш мозг и мысли? Кроме внутреннего фактора, то есть когда мы сами идем на сговор с врагом или проявляем слабость, безразличие, существует и внешние – потоки грязи, аморальности, разврата, насилия и греха, которые буквально льются с экранов телевизоров, из Интернета, газет, рекламы. Созерцание и впитывание беззакония отравляет наше сознание и ведет к рабству. Нездоровая пища, разрушающая музыка, нецензурная речь также ослабляют

« Не заделывайте пробоины в стене соломой и мусором, не делайте ворота из газеты – это не поможет. Существует только один путь – просить о победе Творца и Всемогущего Бога. Пригласите Его и запаситесь терпением. Дайте время – и стены будут восстановлены. »

деятельность мозга, приводя личность к деградации. Какой пищей (в буквальном и переносном смысле) мы себя питаем, такими мы и становимся. Я думаю, теперь вы понимаете, что в нашем сознании является источником всех процессов брожения, гниения и разложения.

Первое, что необходимо предпринять в вопросе самоконтроля и воздержания, – это просить у Господа сил, чтобы перекрыть все каналы, по которым

что-либо нечистое может попасть в наш разум (конечно, речь идет лишь о том, что зависит от вас).

Второе: питать наше сознание здоровой пищей в прямом и переносном смысле. Отдавайте предпочтение тому, что созидает; находитесь там, где вы найдете поддержку и ободрение; общайтесь с теми, кто несет свет и добро.

Третье: сам по себе человек не способен владеть собою. Без Божьей помощи нам не удержать наши позиции. Мы имеем дело с врагом, который сильнее нас. Только Господь может дать нам необходимые силы. Человек, находящийся в союзе со Христом, является победителем. Нам крайне необходим надежный, могущественный и непобедимый союзник. Другой стратегии и другого пути на грешной Земле просто нет. Когда Иисус Христос жил на нашей планете, Он показал нам пример воздержания и самоконтроля. Спаситель вышел победителем из всех испытаний и искушений, с которыми мы сталкиваемся сегодня.

Что делать, если стены города разрушены и пали? Начните строить и восстанавливать с Тем, Кто является источником силы для воздержания и самоконтроля. Не обманывайтесь и не тешьте себя мыслью о самоконтроле, если вы даже время от времени повторяете вредную привычку. Это не настоящая победа. Не оставляйте никаких зацепок врагу! Не заделывайте пробоины в стене соломой и мусором, не делайте ворота из газеты – это не поможет. Существует только один путь просить о победе Творца и Всемогущего Бога. Пригласите Его и запаситесь терпением. Дайте время – и стены будут восстановлены.

Осознание того, что вы владеете собою, приносит огромное удовлетворение и поднимает достоинство личности. Победа – только в союзе с Тем, Кто не проиграл ни одной битвы. Он видит вас сегодня в числе победителей!

Леонид
Рутковский

НОВОСТИ УУК

ВЕРА В СПРАВЕДЛИВОСТЬ

В апреле этого года в Киеве прошла конференция европейских тюремных капелланов под девизом: «Научитесь делать добро; ищите правды; спасайте угнетенного»

(Ис. 1:17).

«Конференция европейских капелланов проходит ежегодно, – рассказывает Сергей Гаврюк, руководитель Отдела капелланского служения Церкви АСД в г. Киеве. – На конференции в Киеве присутствовали представители разных конфессий из Франции, Англии, Испании, Польши, Австрии. Были представители из Украины, Беларуси, Азербайджана».

Встреча была спланирована так, что ее участники могли не только слушать доклады, но и делиться опытом. Главная тема, которая красной нитью проходила через все выступления, – оказание пасторской помощи в местах лишения свободы. Немало говорилось о качествах личности, необходимых для совершения этого служения, о методах повышения его эффективности, а также о том, с ка-

кими трудностями приходится сталкиваться капелланам в служении.

«Нам было очень интересно узнать об особенностях служения капелланов из Европы, – говорит Сергей Гаврюк. – У них есть круглосуточный доступ к осужденным, а также ключи от камер. У осужденного есть контакты всех служителей, он может в любое время вызвать нужного специалиста и получить квалифицированную помощь. Представители Министерства юстиции в своем выступлении отметили, что вера в Бога преобразует мышление осужденного, и их поведение меняется в лучшую сторону. По их словам, практика показала, что совершение обрядов не имеет такого эффекта, как ежедневное глубокое

изучение Священного Писания. Приятно было слышать это от представителей власти».

В Украине капеллан имеет возможность посещать исправительно-трудовые колонии, следственные изоляторы, оказывать психологическую и духовную помощь. Эта помощь заключается в духовной поддержке, духовном обучении.

В местах заключения есть возможность собирать большие аудитории, проводить раз в неделю богослужения. После обращения к Богу заключенные чаще всего принимают крещение после освобождения из мест лишения свободы и знакомства с церковью.

Алла Шумило

Капелланы на конференции

Олімпіада в Українському гуманітарному інституті

Уперше в УГІ з 29 квітня по 1 травня 200 школярів молодшої, середньої та старшої школи з усієї України взяли участь в олімпіаді. Учні перевіряли знання в різних дисциплінах: українська мова, математика, природознавство, хімія, християнська етика та інші. Наприкінці дня школярі представляли себе, свою діяльність і особливості свого навчального закладу. Учасники олімпіади та їхні керівники розповідають, що залишилися задоволені самим процесом перевірки знань учнів і розвагами, приготованими для них.

Марія Чілоць

Школярі на олімпіаді

Я дам тобі Силу

Біля Миколаєва наприкінці квітня відбулася Польова школа «Я дам тобі силу» для лідерів клубу Слідопитів. Від Польової школи очікуєш чогось незвичайного, свіжого і глибокого, проникливого. Цій Польовій школі передувала одна подія. Обрати місце для табору (у Ташкентському лісі) труднощів не склало. Кілька років тому там вже проводилися лідерські зустрічі. Організатори вирішили об'їхати ліс і подивитися інші місця. Проїхавши далі, побачили дим у глибині лісу. Вони зрозуміли, що це пожежа. Ліс горів у радіусі 30 метрів. Вогонь швидко почали гасити і викликали пожежників. Лісник подякував лідерам слідопитів. Коли вони наступного дня прийшли в адміністрацію лісгоспу, їм дали дозвіл на перебування в лісі безкоштовно, відзначивши, що інструктаж наші слідопити вже пройшли на практиці при гасінні пожежі.

На Польовій школі роздумували про силу Духа Святого, багато молилися. Були семінари і майстер-класи. Проходили тренінги на згуртованість команди, які показували кожному його характер. Адже тільки в скрутних обставинах ти можеш побачити себе таким, який є насправді. Був тренінг на відкритість і чесність, тверезу самооцінку, сильні і слабкі сторони кожного лідера.

Однієї ночі всі сиділи навколо багаття і знову побачили, що горить ліс. Цього разу горіло 300 квадратних метрів лісу. Учасники школи боролися з вогнем, викликали пожежну службу і лісника. Слава Богу, адже Він захистив усіх і врятував ліс. Слідопити потоваришували з лісником Сергієм Миколайовичем і допомогли йому посадити в лісі понад 100 молодих дерев. Він сказав, що завжди радий слідопитам і чекатиме наступної зустрічі.

Вікторія Бондарчук

Учасники Польової школи

Божий будівничий

Василь Дементійович Гуменюк
(4 грудня 1927 р. – 28 травня 2018 р.)

Василь Гуменюк з дружиною

28 травня 2018 р. зупинилося серце Божого служителя Василя Дементійовича Гуменюка. Народився він у багатодітній сім'ї в селі Вівсяники на Вінниччині. У родині було п'ятеро дітей, але напередодні Другої світової війни серед живих залишилися двоє – Василь і Марфа. Сестру під час війни забрали до Німеччини. Зі шкільних років Василь був працьовитим, любив навчатися, грав у шкільному духовому оркестрі. Батьки були щирими віруючими. Ще до війни, у 20-х роках, його батько побудував Дім молитви, який, на жаль, за атеїстичного режиму спалили. У 14 років Василь уклав завіт з Господом. Тоді й відчув Божий поклик до служіння.

Родина Василя Дементійовича

Наприкінці 50-х років у рідному селі Василь Дементійович удруже звів Дім молитви, у якому проходять служіння й донині. Із цим будівництвом пов'язаний цікавий досвід. Коли багато односельців прийшли допомогти на будівництві, виникла проблема з водою. До ставка по воду ходити було далеко, з криниці багато не візьмеш, а питну воду колгосп розвозив лише для працівників на полях. Була посуха. Василь Дементійович твердо вірив, що у Господа є варіант розв'язання цієї проблеми й щиро молився про дощ. Після того як усупереч усім прогнозам ясний дощ полив з неба, багато селян повірили в Бога.

Василь Дементійович звершував пасторське служіння в містах Козятин, Тульчин, с. Рахни Лісові, Житомир. Був старшим пастором по Вінницькій області. Після виходу на пенсію ще десять років звершував служіння в селі Мар'янівка на Житомирщині. Окрім Вівсяників, був ініціатором та активно допомагав у зведенні Будинків молитви в селі Гурівці, містах Козятин та Житомир.

Завдяки його служінню багато людей прийняли Ісуса як свого Спасителя. Наприклад, у Житомирі, будуючи Дім молитви, Василь Дементійович одночасно проводив курси з вивчення Біблії. Після цього до 30 осіб уклали завіт з Богом, серед яких були військовий льотчик, капітан, обласний журналіст, директор школи, викладач, начальник відділення міліції та ще багато високоосвічених людей.

У Василя Дементійовича народилося троє дітей, семеро онуків і шестеро правнучок. Він щиро любив Бога і помер з надією на славне воскресіння при поверненні нашого Господа, на зустріч зі своїми рідними, спасеними й на вічне життя на оновленій землі. «Блаженні ті мертві, які віднині помирають у Господі!» (Об'явл. 14:13).

Співпрацівники УУК та видавництва «Джерело Життя» співчують сім'ї Василя Гуменюка

У Києві працює «Інститут християнського теологічного удосконалення служіння»

Розповідає пастор Ігор Корещук, доктор теології, викладач «ІХТУС».

Що означає назва навчального закладу «ІХТУС»?

Це абревіатура «Інституту християнського теологічного удосконалення служіння». Грецькою мовою *ixtyos* – риба. Такий символ використовували перші християни, тільки в них він мав інше значення.

У кого виникла ця ідея і яка мета цього інституту?

Цю ідею Бог поклав на моє серце давно. На базі 25 київських громад ми заснували «Київський біблійний інститут», де викладачами були пастори Уніонної та Київської конференцій. Студентами були активні служителі громад і члени церкви. Навчання тривало шість років. Сьогодні на базі 1-ої київської громади, що на вул. Ямська, 70, виникла ідея створити відродження членів церкви. Я прагну сконцентрувати увагу під час процесу на теології – богоцентричності усіх наших досліджень, цінностей та пріоритетів, а також практичного служіння студентів у громаді та іншим людям.

Навчальні сесії проходять двічі на місяць після вечірнього суботнього богослужіння. Завдяки оголошенням в усіх громадах м. Києва до нас долучилися служителі інших громад. Приємно було, аналізуючи дані анкет, зауважити, що понад 80 % студентів вказали першим предметом «Духовне становлення християнина». Від правильного початку, залежить успіх усього навчального процесу.

Який результат хочете бачити після навчання?

Вірю, що цей дворічний курс допоможе ще більшому духовному зростанню членів церкви, практичне християнство матиме все глибший вплив на суспільство, отримані знання застосують для служіння Церкві та нашим співвітчизникам.

Алла Шумило

ПОДЧЕРКНИ ВАЖНОЕ

Врач периодически прописывает мне курс инъекций для поддержания работы сердца. Несколько лет я посещала дневной стационар, там мне делали уколы и ставили капельницы. Но теперь заболевание суставов не позволяет мне самостоятельно ходить, поэтому передвижение по городу стало для меня серьезной проблемой.

Этой весной мой доктор снова прописала мне курс инъекций и сказала, что пришлет медсестру, которая будет делать уколы на дому. Я была очень этому рада.

В назначенное время пришла медсестра. Мы познакомились. Сделав укол, она не спешила уходить. Подождав некоторое время, медсестра стала расспрашивать меня о самочувствии. Убедившись, что со мной все хорошо, ушла. На следующий день она снова пришла, сделала следующий укол и поинтересовалась, как я себя чувствую. А потом неожиданно спросила: «Почему мне в вашем доме так хорошо? Кто вы?»

Я рассказала ей, что мой муж был пастором Церкви АСД. Мы прожили вместе 58 лет. Сейчас я вдова, живу одна, перечитываю конспекты мужа, книги, которые мы читали вместе, Библию – настольную книгу в нашей семье, и живу надеждой на скорую встречу с дорогими и родными людьми на Новой Земле. Эту надежду дает мне Иисус Христос.

Медсестра с интересом выслушала меня, а потом рассказала, что когда-то у нее на участке была старушка, которая однажды сильно заболела. Когда же выздоровела, то пришла в поликлинику и сказала, что она много молилась, чтобы не умереть. Старушка не хотела быть виновной перед Богом в том, что не рассказала врачам об Иисусе. «Мы долго говорили о Боге. Вскоре после этой

встречи мы узнали, что она умерла. А что я должна делать, – сказала медсестра, – я не поняла. Наверно, Бог желает мне что-то сказать, раз привел меня к вам».

Меня очень удивила ее искренность, желание узнать истину, а также способность видеть присутствие Божье в своей жизни. Я каждый день молилась о том, чтобы Господь дал мне нужные слова, которые помогут ей в духовных поисках.

Курс инъекций подходил к концу, и я думала о том, как отблагодарить медсестру. Может, подарить книгу о здоровье? Но дочь посоветовала подарить ей книгу «Путь ко Христу». Лучшего подарка действительно не найти. О здоровье она и так много знает, а самое главное – это спасение в Иисусе.

Обычно в моем доме всегда было несколько экземпляров этой книги, но на тот момент все они уже были подарены. Осталась только наша личная книга, в которой муж делал пометки и подчеркивал важные цитаты.

Эту книгу я и подарила медсестре. Уходя, медсестра забыла у меня на столе очки ихватила их лишь спустя некоторое время. Она позвонила мне, чтобы я не волновалась, и сказала, что у нее есть запасные очки, а эти она обязательно забрет, когда появится свободная минутка.

Через неделю медсестра пришла за очками. Я рассказала ей о телеканале «Надія», на котором немало интересных передач. Но она сказала, что не смотрит телевизор. Она много читает и ничего другого ей не надо. От нее я узнала, что больше всего ей хочется выучить наизусть книгу «Путь ко Христу». Утром она читает ее, а вечером перечитывает и заучивает наизусть подчеркнутые места. Мы договорились встретиться еще раз, чтобы пообщаться и обсудить прочитанное. Я каждый день молюсь об этой женщине, чтобы зерна спасения, брошенные в почву ее сердца, проросли и не погибли, заглушенные тернием суеты.

Слава Богу за то, что даже наши болезни Он использует для проповеди Благой вести. Наши старые книги с пометками должны не пылиться на полках, а продолжать спасительную работу среди людей. Я купила еще пять книг «Путь ко Христу», чтобы у меня была возможность в любой момент засвидетельствовать людям о том, в чем они больше всего нуждаются.

**Майя
Вишневская**

Бог велик в Своих свершениях

Некоторое время я работал контролером в газовой службе. Однажды субботу сделали рабочим днем. Специфика моей работы позволяла отработать этот день, например, в воскресенье. Но была одна небольшая деталь – нас ежедневно собирали на планерку. В молитве я попросил Бога благословить меня, когда буду отпрашиваться, чтобы отсутствовать в субботу на планерке. Бог ответил удивительным образом. По приказу директора всем, у кого были дети до пяти лет, в субботу дали выходной день. Из 50 контролеров, работавших со мной, только я один попадал под этот приказ. Бог велик в Своих свершениях, даже если мы просим о том, что на первый взгляд кажется чем-то незначительным.

Прошлым летом я работал инструктором в детском христианском лагере. Дни были очень насыщенными. Мы рано вставали, поздно ложились, было много суеты. В первый же день подготовки лагеря к открытию я, стоя на лестнице, не удержался и упал спиной вниз на скамейки с высоты около двух метров. Удар пришелся на область головы, спины и ног. Чудом я остался цел и невредим и через час снова был в строю. Бог чудесным образом сохранил мою жизнь для служения детям. Также Он показал мне, что в суете, в пылу подготовки к открытию лагеря я мало проводил времени в молитве. Какое бы служение мы не совершали, мы очень нуждаемся в общении с Богом, в Его защите и помощи.

**Сергей
Москаленко**

Храните верность

**«Я с тобою, говорит Господь, чтобы
спасать тебя: Я совершенно истреблю
все народы, среди которых рассеял
тебя, а тебя не истреблю»**

(Иер. 30:11).

Во время Второй мировой войны Божий народ в разных странах пережил немало бедствий, но благодаря Его могущественному вмешательству ни в одной из этих стран работа Божья не была уничтожена до конца. В 1905 году Япония захватила Корею. Адвентистские проповедники в этой стране работали в условиях жестких ограничений. И все же к 1941 году в Корею уже было почти четыре тысячи адвентистов. Потом началась Вторая мировая война и японское правительство решило уничтожить христианскую веру. Церкви были закрыты, пасторы арестованы, богослужения запрещены. Однажды начальник полиции вызвал в участок одного из руководителей Субботней школы Ли Тук Ху. Там уже было много людей.

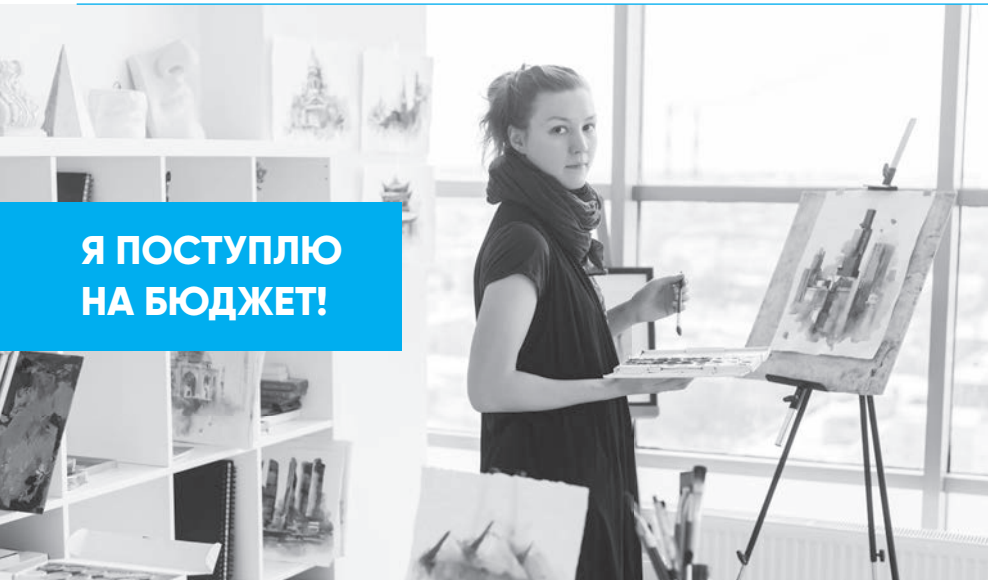
Офицер прочитал лекцию о международном положении страны и потребовал, чтобы все присутствующие присягнули на верность Японии в одном из местных синтоистских храмов. Все испуганно молчали, и лишь Ли встал и публично отказался это делать в связи с тем, что такая присяга противоречила Божьему Закону. Начальник полиции не обратил на его протест никакого внимания и приказал отвести людей в храм. Все, кроме Ли, поклонились и зажгли благовония. Конвойные были злые от поведения Ли, но их начальник снова ничего не сказал. После этого все вернулись в участок, где начальник полиции говорил о верности и отметил Ли за его храбрость и стойкость, но при этом добавил, что ему придется ответить за

свой поступок. Отпустив своих подчиненных, он завел Ли в свой кабинет и приказал ему склониться на колени. Именно в этой позе тогдашние преступники получали физическое наказание. Ли склонился на колени и начал тихо молиться. Офицер вышел из кабинета и отсутствовал больше пол часа. Ли оставался на коленях. Вдруг вошел начальник:

– Мне неприятно наказывать человека, который верен Небесным силам, – сказал он, – но как полицейский я был вынужден наказать вас за нарушение закона. Ваше наказание, – полчаса на коленях. Вы его получили. Теперь вы можете быть свободны.

**Какие бы испытания ни выпали
на вашу долю, храните верность
Всевышнему!**

Я ПОСТУПЛЮ НА БЮДЖЕТ!

Це було влітку, у період закінчення середньої школи, здачі незалежного оцінювання знань, до якого я ретельно і серйозно готувалася. Потім вступ до коледжу. Я відразу знала, що хочу стати перукарем і вирішила навчатися саме в коледжі Сервісу та дизайну за спеціальністю «Перукарське мистецтво» у рідному містечку Білій Церкві.

Отримавши результати ЗНО, з'явилася впевненість, що вступлю на бюджетну форму навчання. Ця впевненість була такою великою, що я не подала паралель-

но документи в інші навчальні заклади. Я вірила, що Бог допоможе мені вступити на бюджет.

Перед вступом до коледжу вирішила піти на курси рисунку, який був базовим іспитом під час вступу. Настав день іспитів. Зайшовши до аудиторії, ми з подругою зайняли місце по центру, щоб краще було видно, як і що малювати. На іспиті я бачила, що багато хто має хист до малювання. Мене це не бентежило, тому що розуміла: якщо на це буде Божя воля, то я навчатимуся на бюджетній основі.

Зазначу, що місце для вступу на спеціальність було 32, а на бюджет – лише п'ять. Тут моя впевненість трохи похитнулася, оскільки важко потрапити в п'ятірку абітурієнтів на бюджетну форму навчання. Я ревно молилася, вірила і щодня по декілька разів на день обновлювала сайт з даними вступу. Я була на 17-му місці. Так тривало майже місяць. Через те, що я подала документи лише в один навчальний заклад, складається враження, що я самовпевнена. Страх чергувався з вірою у Всемогутнього Бога. Знала: для Бога моє бажання навчатися на бюджеті, не було проблемою.

Одного дня, укотре перевіряючи дані сайту, побачила, що моє прізвище п'яте в списку, а це означало, що я проходжу на бюджетну форму навчання. Не повіривши власним очам, я декілька раз перевіряла ці дані. Я була на п'ятому місці.

Уже навчаючись у коледжі і познайомившись з однокурсниками, зрозуміла, що дівчині, яка малювала значно краще за мене, не вистачило лише одного балу, аби навчатися на бюджеті.

**Свою надію я поклала на Бога
і Він зробив чудо згідно з моєю
вірою. Слава Богові!**

**Алла
Перепелиця**

СИЛА МОЛИТВИ

«Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі, щоб могли ми провадити тихе й мирне життя в усякій побожності та чистості. Бо це добре й приємне Спасителеві нашому Богові, що хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди»

(1 Тим. 2:1).

У школі, коли діти хочуть себе виразити, проявити, аби їх помітили, часто обирають не завжди позитивні способи. Вони можуть принижувати одне одного, кепкувати і глузувати, примушують інших учнів виконувати їхні примхи.

На жаль, це не обійшло стороною і мене. Дуже неприємно і боляче відчувати на собі тиск твоїх же однолітків. Коли я поділилася своїми переживаннями з батьками, вони порадили мені почати молитися за своїх однокласників, пообіцявши підтримати мене в цьому.

Протягом півроку я щодня молилася про них. Було не просто молитися за так званих «друзів». Через тривалий

час такої наполегливої молитви, почала помічати зміни в житті та ставленні своїх однокласників. Одна дівчинка, яка найбільше з усіх зухвало ставилася до мене, раптом почала спілкуватися зі мною без принижень. Більше того, на моє здивування, почала цікавитися Біблією, можливо тому, що я дарувала своїм однокласникам і вчителям журнали «Дружболандія», «Скайфон», і коли вчителі ставили запитання, що стосувалися Біблії, то я одна з класу на них відповідала. Вражаючим стало і те, що вона почала мене підтримувати і спілкуватися нормальною мовою. Сьогодні вона моя найкраща шкільна подруга. Коли у мене навесні цього

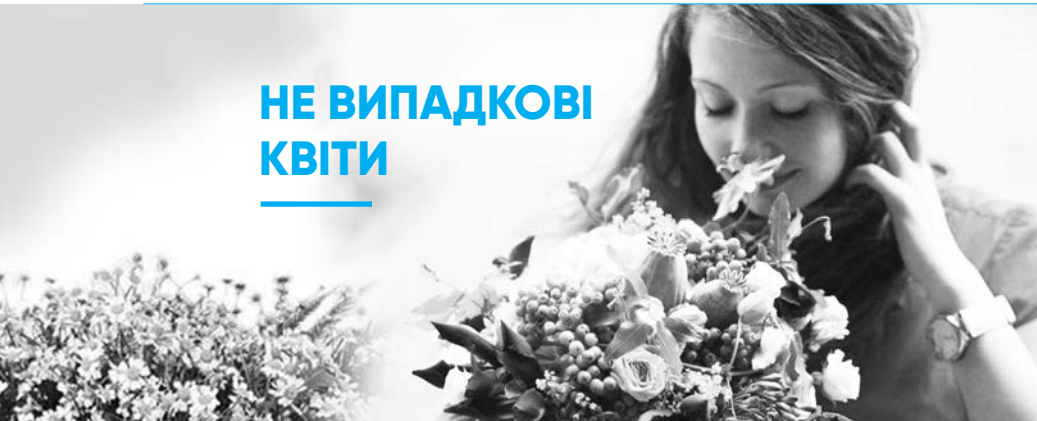
року стався струс мозку від удару баскетбольного м'яча, і довелося протягом двох тижнів бути вдома, саме вона організувала групу однокласників і провідали мене. Такого ще не було за шість років навчання у нашому класі.

Переживши цей досвід, зрозуміла, якщо молишся за інших, можливо, результат не одразу помітний, але він обов'язково буде. Через молитву Бог впливає на свідомість і змінює життя людей, про яких ми наполегливо і постійно молимося.

Дана
Велечук

НЕ ВИПАДКОВІ КВІТИ

Хочу поділитися незвичайним досвідом. Декілька років поспіль я переживаю важкий період життя. Завжди знала, бачила і відчувала, що Бог поруч у моїх випробуваннях. Усвідомила, що Він допустив такі скрутні неконтрольовані мною і лікарями обставини, аби показати, що лише Він один контролює усе в моєму житті. Якось в мене настав, на мою думку, занадто важкий момент. Однієї ночі не могла довго заснути і почала подумки розмовляти з Богом.

«Я знаю, що Ти вирішуєш мої проблеми. Зараз моя віра слабне, сама не можу справитися зі своїми переживаннями. Мені потрібен особливий доказ Твоєї присутності, любові, що Ти контролюєш усе до дрібниць у моїй ситуації. Нехай мені подарують квіти.

Про це знатимемо лише Ти і я. Якщо це прохання я озвучу, то хтось із друзів зробить мені сюрприз і таким чином отримаю ті квіти. Засвідчи Свою особливу присутність у моєму житті саме квітами», – розмовляла я з Богом.

Через декілька днів до мене зателефонувала одна моя хороша знайома і запитала чи можна прийти до мене в гості. На моєму обличчі змішалися і подив, і радість, коли вона простягнула мені букет троянд. Бажання купити їх для мене дав їй Бог.

Я розуміла, що це не випадкові квіти. Бог дивовижно все контролює в моєму житті. Тепер я повинна заспокоїтися і довіритися Тому, Хто мене створив. Того вечора я знову розмовляла з Богом. Дивлячись на квіти, попросила ще один доказ того, що не одна вирішую

свої проблеми: аби ці квіти тиждень не в'яли і не повисили свої бутони. Оскільки це була зима і в оселях було занадто тепло для квітів, вони в мене в'янули через добу. Так було завжди.

Можливо, це було дивне прохання, але для мене це було дуже важливо. Я знала, що для Бога це не дрібничка, не чергова моя забаганка і примха, емоції. Не знала як Він відповість, чи для мене достатньо буде попередньої відповіді.

Щодня я дивилася на квіти у вазі, а вони були свіжі, наче вчора зрізані. Вони зів'яли через тиждень, як я і просила Бога, і бутони не похилилися. Для мене це було чудо, ще один доказ Усемогутності Бога.

Господу не байдуже, що відбувається у нашому житті, нашій душі. Він чує нас, відповідає нам навіть незвичним чином. Він любить, коли ми з Ним розмовляємо, любить робити чудеса. Мої випробування ще не завершилися, і коли це станеться знає один тільки Бог, але я маю чіткі докази, що Він усе контролює в моєму житті. Я часто згадую ті квіти. У Нього нічого просто так не відбувається. Продовжуймо довіряти Всемогутньому!

Олеся Думанська

Чому я знову тут?!

Інколи ми опиняємося у ситуації, котра здається нам безвихідною і неприємною. Ми запитуємо: «Боже, що відбувається, адже не так все мало бути?» Звідки ми знаємо, як мало бути? Адже Його думки – не наші думки і його шляхи – не наші шляхи (Ісаї 55:8).

Літо 2017-го року. Після серйозного ДТП, тривалої реабілітації, пережитих чудес, повернення до служіння, несподівано я знову потрапив до лікарні. У санаторії «Десна» мав відбутися сімейний табір для пасторських родин, куди я також вирушив разом з однією сім'єю. Оскільки на вулиці було дуже спекотно, водій автомобіля увімкнув кондиціонер, аби нам було легше пережити спеку. За декілька годин ми були на місці. На ранок я відчув легкий біль у горлі та грудях. «Скоро мине», – подумав я і продовжував насолоджуватися спілкуванням.

Наступного дня біль у грудях посилювався, я звернувся до лікаря, який встановив діагноз – ангіна. Біль у грудях пояснити не міг. Через день зрозумів, що зі мною щось не так. Зателефонувавши знайомому медику, почув, що це підозра на серце. Унаслідок автомобільної аварії у мене був розрізаний перикард (серцева сумка) і серце випало в плевральну порожнину. З такою травмою людина помирає за декілька секунд, іноді хвилин. Дякувати Богу, я не відчував жодних наслідків і змін.

Повернувшись додому, у лікарню було йти пізно. Вдома стан погіршувався. Ми викликала швидку. Лікар зробив припущення, що це міокардит. Мене забрали до лікарні м. Українка. Там черговий лікар приймає рішення транспортувати мене до районної лікарні м. Обухів. Там

зробили повторне обстеження і госпіталізували.

Лежачи під крапельницями, я запитував Бога: «Я Тебе не розумію. Чому я знову тут? Як розуміти цю ситуацію з кондиціонером? Ти ж міг не допустити цієї хвороби?! Ти не допустив, щоб я загинув під час аварії. То чому ж я знову тут?» Окрім того, медики в Обухові запитували, чому мене привезли до них, коли за місцем проживання є кардіологічне відділення? У Бога був Свій план.

Наступного дня прийшла завідувач кардіологічного відділення Наталія Петрівна. Я ніколи ще не бачив, щоб до лікаря щодня були такі великі черги. Це свідчило про те, що вона хороший спеціаліст. Рік тому її син, мій ровесник, загинув в АТО на Сході України. Мабуть, побачивши мене в палаті, я нагадав їй сина. У моїй амбулаторній картці вона прочитала, що я священнослужитель. Я відчув, що вона хоче порозмовляти. Щодня ми спілкувалися на різні теми. Інколи бувало, що за дверима чекали десятки людей, а вона казала: «Так не вистачає часу поговорити про духовні речі, про те, що справді потрібне для душі». Це були цінні хвилини.

«Знаєш, Вікторе, – говорила вона, – якби ти потрапив сюди два роки тому, я б навіть не стала тебе слухати про Бога, але тепер моє серце відкрите для Нього і до того, про що ми говоримо. Визнаю, що лише Бог зробив чудо, що ти

живий після таких травм. У тебе зараз постміокардит, внаслідок бронхіту. Про такого Бога не можна не говорити і не слухати». Бог знав, що саме у цей час, коли була річниця загибелі її сина, серце цієї жінки схильне до змін, відкрите для прийняття істини. Я отримав відповідь, чому саме тоді я знову потрапив до лікарні, переосмислив те, що Бог зробив і ще робитиме у моєму житті.

Я подарував Наталії Петрівні книгу Е. Уайт «Христос – надія світу». Слава Богові, я одужав. Невдовзі я прийшов до неї на перевірку. Виявилося, що це був останній робочий день Наталії Петрівни перед відпусткою. Я стояв у черзі. Вийшовши з кабінету вона повідомила людям у черзі, що прийом проводиться більше не буде, бо йде робота з документацією. Побачивши мене у черзі, вона промовила: «А ти зайди до мене...». Наше спілкування було вже не про здоров'я, з яким усе було гаразд, а про Бога, Котрий близький до нас і бажає нас спасти. Вірю, що Наталія Петрівна зробить правильний вибір у житті.

«Бо ваші думки – не Мої це думки, а дороги Мої – то не ваші дороги, говорить Господь»

(Ісаїя 55:8).

**Віктор
Кононенко**

Оствайтесь верными своим принципам

Недавно меня попросили провести встречу для руководителей одного интересного и масштабного проекта. Составляя план встречи, я по привычке начал писать: «Пункт первый – молитва; пункт второй...» Стоп! Молитва? «Это же встреча не креативной группы лидеров, организовывающих христианский лагерь, а руководителей компании, которые вряд ли воспримут мою молитву адекватно. Но, с другой стороны, я понимаю, что весь мой успех, все мои силы и возможности – от Бога. Есть ли смысл молиться со всеми? Помолиться можно и не вслух... Однако было бы

неплохо указать на Источник всякой мудрости», – размышлял я.

Внутренняя борьба продолжалась вплоть до самой встречи. В последний момент я почувствовал, что должен помолиться вслух и что это очень важно! И самое главное – ощутил в себе силы заявить об этом присутствующим.

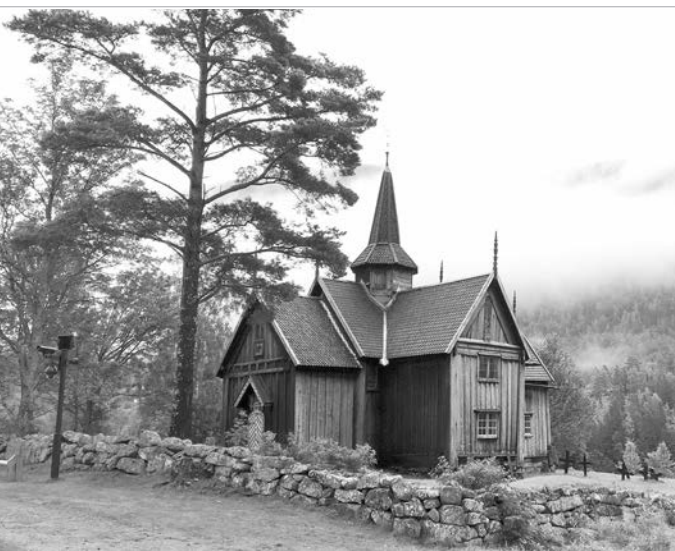
«Возможно, вам это покажется странным, – начал я, – но, имея глубокие духовные убеждения, я руководствуюсь очень важным для себя принципом: **всегда начинать подобные встречи с молитвы, чтобы они были максимально продуктивными.** Если вы не против, я помолюсь».

Честно говоря, я не стал дожидаться согласия изумленных руководителей и начал молиться. Господь помог мне одержать еще одну победу в духовной битве.

Будем воспитывать в себе сильную духовную личность. Будем верны Божьим принципам независимо от обстоятельств.

**Олег
Боков**

ВИ ПОТРІБНІ

Дозвольте розповісти вам притчу. У маленькому містечку побудували церкву. Усі жителі міста ходили і насолоджувалися її архітектурою. На верхівці в дошках даху був один маленький цвяшок. Він чув, що люди хвалили усі частини церкви та різні матеріали, з якої вона побудована, але нічого не казали про нього. Говорили про арки, про лак, про сцену, але ніхто ні слова не сказав про цвяк.

– Якщо я такий незначний, то я тут нікому не потрібен, – подумав

цвяк і вискочив з дошки на даху, до якої був прибитий.

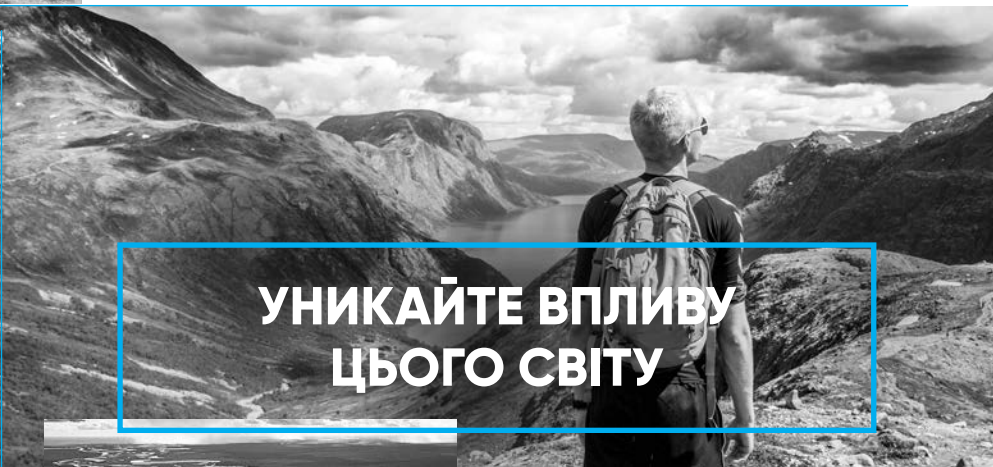
Тієї ночі падав сильний дощ. На місці, де вже не було цвяка, почала розходитися черепиця. Через утворену дірку почала проникати вода. Згодом уся церква була залита водою. Фарба стекла зі стін, здувся паркет від вологи. Ось до чого може призвести нестача одного цвяка.

Можливо, вас не хвалять, можливо, ви не відомі, але кожен із вас потрібен.

У що або в кого ви інвестуєте?

Правильні інвестиції приносять прибуток, неправильні – одні збитки. Коли з'явилися перші електронні калькулятори, найбільша компанія, що випускає механічні, інвестувала величезну суму грошей в удосконалення своїх моделей. Її власники вважали, що люди не повірять у надійність батарейок, і через короткий час вони збанкрутували, втративши все.

На що ви витрачаєте свій потенціал? У кого викладаєте своє серце? На що витрачаєте свій час? У що ви інвестуєте свої сили? Бог закликає нас мудро розпоряджатися тим, що Він довірив нам (див. Матв. 25:14, 15, 19).

УНИКАЙТЕ ВПЛИВУ ЦЬОГО СВІТУ

річка Луапула в Замбії

У Замбії є унікальна річка Луапула, що в перекладі означає «та, що розсікає». Назва пояснюється тим, що річка розсікає одне озеро, далі тягнеться через гори і долини, потім через ще одне озеро і нарешті досягає океану. Особливість цієї річки полягає в тому, що вона не змінює швидкості течії, а також не змішується з водою з озер, через які протікає. Рибалки свідчать про те, що риба, виловлена з цієї річки і озер, відрізняється, як і вода на смак.

Ми, діти Божі, повинні бути подібними до цієї річки. Ми прямуємо до Небес, проходячи через гори і долини. Ми йдемо земними шляхами, але не повинні уподібнюватися до світу. Нам потрібно уникнути його впливу, бути відокремленими і відрізнитися від нього. Однак водночас ми все ж повинні приводити людей цього світу до

Христа, Котрому ми служимо і заради Якого живемо.

Як річка Луапула сильною течією несе свої води, так і ми повинні нести людям живе Євангеліє і приводити людей до Бога. Але якщо ми дозволимо цьому світу поглинути нас, то не тільки виявимося несправжніми віруючими, але і позбудемося тієї сили, яка може допомогти нам привести людей до Небес. Саме тому Господь каже нам: *«І не вподібнюйтесь до цього світу, але перемінюйтесь обновленням вашого розуму, щоб ви переконувалися, що то є воля Бога, що добре, що вгодне, що досконале»* (Римл. 12:2).

Перетворення розуму і серця може зробити тільки Господь. Нам необхідно щодня переживати досвід навернення.

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опіяр, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72